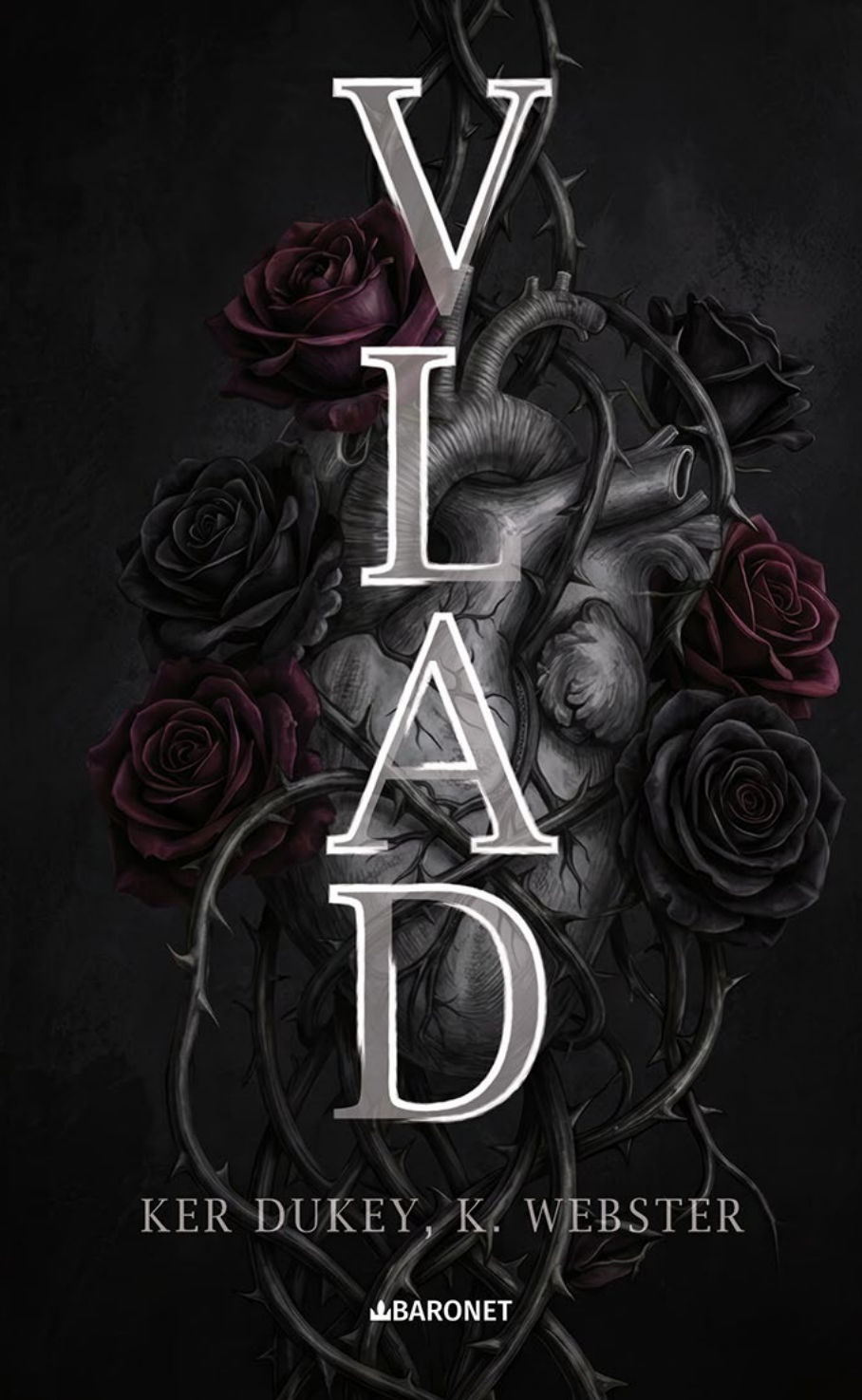

VILD

KER DUKEY, K. WEBSTER

BARONET

Vlad

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.baronet.cz

www.albatrosmedia.cz

Ker Dukey, K. Webster

Vlad – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

VLAD

VLAD

Hry V – 1

KER DUKEY, K. WEBSTER

Varování před obsahem:

Tato kniha je temný milostný příběh z prostředí mafie. Knihu nedoporučujeme citlivým čtenářům.

Kniha obsahuje: podrobné popisy fyzického týrání, násilí, obchodování s lidmi, krvavé a brutální scény, pochybný souhlas k souloži, explicitní sexuální scény, vraždu, netradiční mocenské vztahy, silný psychický nátlak, emocionální manipulace, toxické vztahy, tabuizovaná témata, nenapravitelný antihrdina, konflikt a intenzivní temné drama mezi členy rodiny.

*Naším čtenářům,
kteří si libují v našich ďábelských hrách.
Ker a K*

SEZNAM POSTAV

(v pořadí dle vlivu a moci)

První rodiny:

Klan Vasiljevových (pořadatelé Her V, obchod s drogami, bílým masem a zbraněmi)

Jurij – otec (52)

Vera – matka (45) – opustila rodinu nedlouho po narození dvojčat.

Vlad – nejstarší syn (22)

Vika – dvojče dcera (18)

Viktor – dvojče syn (18)

Klan Vetrovových (obchod s bílým masem, obchod s nemovitostmi dle zákona, developeri)

Jegor – otec (59)

Anna – matka (45) – zesnulá.

Venjamin „Ven“ – nejstarší syn (28)

Niko – druhý syn (22) – zesnulý.

Ruslan – třetí syn (17)

Klan Volkovových (majitelé Lihovaru Volkov a dalších firem a společností)

Leonid – otec (55)

Olga – matka (46)

Diana – starší dcera (24)

Irina „Stín“ – mladší dcera (18)

Vas – syn služebné (18)

Anton – Dianin osobní strážce (51)

Klan Voskobojnikovových (ropa a zemní plyn)

Josif – otec (61)

Veronika – matka (55)

Ivan – starší syn (30)

Artur – mladší syn (28)

Aljona – nejmladší syn (19)

Druhé rodiny:

Klan Orlovových (významní pašeráci drog)

Arkadij – nejstarší syn (28)

Klan Koslovových (menší prodejci zbraní)

Stěpan – jediný syn (19) – účastník Vladových nových Her V.

Klan Jegorovových

Další postavy:

Oleg – Vladův prodejce zbraní

Darja – dívka ve sklepení

Rada – služebná Vasiljevových

Danil – Vladův dodavatel žen

Vražedný.

Vychytralý.

Všivák.

Vasiljev.

PROLOG

VLAD

Hry V...

Rodiče vychovávají své děti a v průběhu dospívání je formují, aby vstoupily do světa jako lidé schopní dosáhnout velkoleposti. Dělají to pomocí dobrých rad, povzbuzování a vedení.

A především s láskou.

Nebo tak mi to bylo řečeno.

Když patříte do rodiny Vasiljevových, nevstupujete do světa s potenciálem stát se někým významným. *Jste významní. Víc než to. Jste kurva ti nejlepší z nejlepších.*

Protože to otec požaduje.

Jste geniální. Vychytralí. Krvelační, avšak rafinovaní.

Pod otcovým vedením se naučíte nejen hrát hry, ale i to, jak je všechny vyhrát. Ženy, moc, peníze – to vše máte na dosah ruky, pokud striktně dodržujete jeho instrukce.

Muži z rodu Vasiljevových nejsou slabí.

Před nikým se nesklánějí.

Muži z rodu Vasiljevových jsou králové.

Otcova pravidla, otcovy hry, otcův svět.

A protože nám v žilách koluje jeho krev, patří tento svět i nám.

„Hodně štěstí, spratku,“ ucedím k bratrovi a láskyplně mu stisknu zátylek.

Viktor se na mě zadívá. Jantarové oči se mu mihotají očekáváním. V osmnácti letech co nevidět vstoupí do Her V. Je silný. Inteligentní. Bystrý hráč. Můj bratr tyhle hry vyhraje a ještě více posílí moc naší rodiny v Kazani.

Muži z rodu Vasiljevových neprohrávají.

„Štěstí je pro slabochy,“ prohlásí s šibalským úsměvem v mladém obličejí. „Pro lenochy, kteří nechtějí jít za tím, po čem touží.“ Navzdory hravosti v jeho hlasu si nemůžu nevšimnout, že mluví jako náš otec.

Arogance je rysem naší rodiny, sluší však jen staršímu člověku, jenž už zažil všechno.

U chlapce, který se sotva proměnil v muže, je arogance bláhová.

Sice je to můj mladší bratr, ale jsem pro něj tátou pravděpodobně víc než náš vlastní otec. Nejradši bych Vika popadl za ramena a pořádně jím zatřásl. Potřebuje dávku reality. V našem světě číhají zmije na zlatá vejce, která jsme vlastní pílí vytvořili.

„Zůstaň naživu,“ poradím mu a zakroutím při tom hlavou. „Nenafukuj se tolik a nemysli jen na to, jak zničit vše, co se ti plíží za zády, jinak přehlédneš to, co máš přímo před sebou. Musíš mít oči všude – uvnitř i vně arény.“ Zvednu dýku, již mi daroval otec. „Na. Budeš ji potřebovat.“

Převzme si ode mě dýku a prohlédne si znak vy leptaný do ostří. Znak naší rodiny. Imperiální dvouhlavý orel. Až Viktor vyhraje Hry V, přibude orlovi další hlava.

Mocní.

Neochvějní.

Brutální.

Trojice mužů upevní budoucnost naší rodiny a povládne neovladatelnému světu tím, že proti němu použije jeho chtíč a rozmařilost. V tomhle pomyslném království nejsou žádní skuteční králové ani poddaní. Tenhle svět stvořil můj otec a mají mu vládnout jeho synové.

Muži z rodu Vasiljevových těží z nejhlubších a nejtemnějších lidských tužeb. Ukájíme chtíč světa tím, že při Hrách V dáváme lidem prostor na hraní. Všim, co děláme, v nich podněcujeme temnotu. Předkládáme jim to jako injekci plnou heroinu připravenou na vpíchnutí. Stačí stisknout píst.

Viktor mi pokývne. Ohnivě oči mu hoří odhodláním. Jeho arogance ustoupí adrenalinu, jenž ho žene vpřed, a chlapecký výraz v jeho tváři se promění v zamračení podobné otcovu.

Vyhraje.

Vytrénoval jsem ho stejně, jako mě vytrénoval náš otec.

Je divoký. Smrtící. Brutální. Vychytralý.

Musí vyhrát.

Přemýšlíme mnoho, mnoho, přemnoho tahů dopředu.

Tak to Vasiljevové dělají.

„Vítejte na Hrách V,“ ozve se z reproduktorů moderátorův hlas.

Na opačné straně dveří zaburácí řev diváků, kteří obsadili tribuny arény do posledního místa. V žilách mi bouří adrenalin.

Za dvacet čtyři hodin bude tatáž aréna zalitá krví, posetá mrtvolami a páchnout sexem.

Přežij, bratře.

Když se dveře otevřou, řev davu nás téměř ohluší. Se zaťatými zuby se dívám, jak můj bratr lenivě vychází z bezpečí přímo do bitevní vřavy. Dveře se za ním zavřou a spolu s mým bratrem mě opustí i dech.

„Rád vyhrává, Vlade,“ zavrtní za mnou Vika, moje sestra a Viktorovo dvojče. Její růžový parfém dusí každého, ke komu se jen přiblíží, a ani já vůči němu nejsem imunní. Věřím, že to je od ní demonstrace síly. Je to žena. A ženy z rodu Vasiljevových hrají úplně jinou roli než muži. Jsou pěšáky v naší hře – všechny do jedné budou provdané, abychom posílili pouta s těmi rodinami, které potřebujeme mít na své straně. Snažím se nedýchat, avšak z toho nechutně přeslazeného květinového smradu mi vstoupí slzy do očí. Páchne zoufalstvím a slabostí. V poslední době moje sestra zahodila háv nevinnosti a místo ní dává přednost této lstivé přetvářce. Viděl jsem, jak flirtuje s muži kolem nás a vábí je, aby si všimli, že rozkvétá.

S Vikou je ale problém v tom, že nikdy nepoznala matku ani neměla v životě ženu, která by jí ukázala, jak se správně chovat, a tak se zdá, že napodobuje děvky našeho otce, kterých během let vystřídal nespočet. Domnívá se, že tu hru mistrně ovládá, jenže se mýlí. S roztomilostí a nevinností by to dotáhla mnohem dál než s tímhle zoufalým divadlem.

„To všichni Vasiljevové,“ povím jí poklidně monotónním hlasem, přestože bych jí právě teď ze všeho nejradši nabídl útěchu. V rukách žen, zvláště tak vychytralých jako je naše drahá sestřička, může být cit použit jako zbraň.

„Mluvíš stejně jako *pápočka*.“ *Tatínek*. Přimhouří oči.

Nafouknu hrud', abych dal najevo nadřazenost. „Budu to brát jako kompliment.“

Naježí se a já potlačím úšklebek. Moje sestra si neuvědomuje, že sice nosí naše příjmení, ale ve skutečnosti je jen další zmijí, jež baží po zlatém vejci. Podvodnice, které jde jen o vlastní přežití. Mám ji rád, ale nejsem hloupý. Scházela se s mým bývalým nejlepším kamarádem Nikem Vetrovem, přesvědčená, že může rozhodovat o vlastním osudu. Narodila se jako Vasiljevová, proto jí v žilách koluje potřeba po pocitu nadřazenosti. To se ale jednoho dne změní. Provádá se a změni si příjmení. Moje sestra netuší, že víme, že se snaží upoutat pozornost Venjamina, staršího bratra jejího přítele Nika. Chce následníka trůnu – ne druhého v pořadí. Chce toho nejvlivnějšího ze tří sourozenců. I když při tom málem zničila mé a Nikovo přátelství. Rozčiluje mě, že je schopná rozpoutat takový chaos, jenom aby dosáhla svého.

„Kde je Niko?“ zeptá se, jako by mi četla myšlenky, a upře na mě zlatohnědé oči. Lesknou se uspokojením a zoufale se snaží najít v mém pohledu jakoukoli slabinu, aby ji mohla využít.

Žádnou nenajde.

Na to mě otec vycvičil příliš dobře.

„Možná bys mu měla zavolat,“ poradím jí s vlídným úsměvem. „Je to přece tvůj přítel, ne můj.“

Ostre se nadechne a složí si paže na hrudi. Chce mě nalomit. Chce, abych zaútočil a obvinil ji z věcí, o nichž oba víme, že je provedla. Moje sestra chce mít pocit, že má nad situací kontrolu, ale tohle jsou *moje* hry.

Možná, abych ji trochu popíchnul, bych jí měl poradit, aby se zašla podívat do Viktorova pokoje, protože přesně tam chce Niko být. Jenže to by ode mě bylo dětinské. A já hraju mnohem temnějším způsobem.

Nikovu náklonnost k mému bratrovi by viděl i slepý, přestože se snaží nedávat ji najevo. Právě proto byl pro nás takový šok, když si začal s Vikou. Její plán využít Nika, aby se dostala k Venovi, je amatérský a všem zřejmý – zvláště mně.

Moje sestra je však naivní a přemýšlí vždy jen jeden tah dopředu.

A i když si myslí, že může v krátkodobém horizontu vyhrát, já už mám naplánované tahy až do dne její smrti. Patří to k mým povinnostem. Náš otec na tom trval. Vika je jen figurkou na šachovnici, kterou potáhneme, až budeme potřebovat, proto ji prozatím necháváme, ať si ty své hry hraje. Provádá se za Nika. Jak si Vika ustlala, tak si bude muset lehnout.

V konečném důsledku však nezvítězí.

Její budoucnost už je sepsaná a pero držím v ruce já.

1. KAPITOLA

IRINA

O týden později...

Tyhle záležitosti jsou tak nudné a otravné. Jen tu marním čas. Prsty mě svrbí nutkáním psát do diáře – svěřit se mu s frustrací, která ve mně probublavá a čeká, až mnou někdo zatřese jako plechovkou limonády, abych mohla vybuchnout a rozpoutat chaos. Místo toho inkoust zachytí mé myšlenky napsané naléhavým písmem hned, jak dorazím domů a vrátím tyto šaty do sestřina šatníku, kam patří. Ani trochu nechápu, proč se těchto akcí vůbec musím účastnit. Obvykle mám být vidět, ale ne slyšet – schovaná ve stínu své neuvěřitelné sestry Diany.

A popravdě jsem tam moc ráda, když už nemůžu být nikde jinde.

Mozek se mi otupí a nejspíš si trochu zdřímnu, jestli tenhle chlap bude dál žvanit o tom, jak je – byl – Viktor dokonalý a jak je – byla – jeho předčasná smrt smutná a nespravedlivá.

Viktor byl stejně zapálený a brutální jako celá rodina Vasiljevových. Jeho smrt nás všechny překvapila, ale předstírat, že zemřel při něčem heroickém, je přehnané.

Popravdě se mi vždycky docela líbil. Ne že by si mě někdy všiml, ale měl zvláštní auru. Hypnotizující kouzlo. A je velká škoda, že se v osmnácti letech domníval, že musí svou hodnotu dokázat tím, že vstoupí do tak kruté, ponižující a sadistické hry. Ještě větší škoda je, že mu to jeho otec dovolil. Že ho v tom dokonce povzbuzoval.

Hry jsou páteří naší rodinné říše. Právě ony nás udržují na vrcholu potravního řetězce. Pokud nasytíte touhy a zvrhlosti zazobanců, na oplátku vám naplní peněženky a udrží váš vliv.

Můj otec je sponzorem her a před Viktorovým úmrtím také doufal, aniž bych o tom věděla, že se skrze manželství stane jejich partnerem. Samozřejmě ne skrze své manželství. Od toho si mocní muži dělají dcery.

Parchant jeden.

Z vnitřní kapsy saka vytáhnu placatku a nenápadně z ní odšroubuju víčko. Zvednu si láhev ke rtům a pořádně se napiju. Alkohol si propálí cestu hrdlem až do žaludku. Postarší paní vedle mě se na mě po očku podívá a znechucením našpulí rty.

Trhněte si, dámo.

Tohle je už druhý pohřeb, kterého jsem nucena se tento týden účastnit. Počítalo se s tím, že Viktor zvítězí. Vždyť Vasiljevovi *jsou* ztělesněním Her! Můj otec vsadil na Viktora obrovskou částku, aby dal jejich rodině jasně najevo, jak moc věří v jeho vítězství.

A teď jsou peníze fuč. Ví se, že Viktora zabil nájemný vrah, ale zatím se nezjistilo, kdo si jeho smrt objednal. A až se Viktorova rodina jeho jméno dozví, bůh mu pomáhej. Je pravidlem, že za smrt v aréně se nesmí nikdo mstít, jenže náš otec, prohnáný Leonid Volkov, hraje jen a pouze podle vlastních pravidel stejně jako Vasiljevové.

A můj otec zuří.

A když můj drahý tatínek zuří, vyrovnává skóre. Vsadím se, že odted' za několik měsíců bude mít připravený plán pomsty. Trhnu sebou jen při pomyslení, co se pak může stát.

Alkohol se mi převaluje v břiše a pobízí mě, abych něco snědla.

Pít mi není vlastní, ovšem mladá rebelka v mém nitru na mě křičí, abych jí dovolila na chvíli převzít otěže.

Líbí se mi.

A jakmile jí předám vládu, je těžké ji v sobě potlačit.

Něžný šepot větru, jenž cloumá dveřmi kostela, mi připomíná, proč nikdy nenosím šaty. Nebýt alkoholu, jenž mi zahřívá krev, už by ze mě byl rampouch. Kostel je plný lidí, přesto se ve vzduchu vznáší podivná prázdnota, z níž mi po těle přeběhne mráz.

Oči mi zabloudí k *němu*. Vladu Vasiljevovi. Silnému. Působivému. Překrásnému. Tmavé vlasy si gelem upravil tak, že bych mu je nejradši prohrábla prsty a rozcuchala je. Při představě, že by měl být jen jedinkrát v životě rozcuchané vlasy, se naprosto nevhodně zahihňám.

Možná bych už měla tu placatku schovat.

Upírám zrak na jeho čelist. Všimnu si, jak se mu na krku co chvíli napne sval, a veškeré pobavení mě opustí. Zajímalo by mě, jak na tom místě asi chutná. Sedí napravo přímo přede mnou. Kdybych se naklonila, nejspíš bych ucítila vůni jeho šamponu. Vsadím se, že bude mužná a drahá.

Narovnám záda a stisknu stehna. Dáma vedle mě si poposedne a neunikne mi, že se dívá, jak si Vlada prohlížím. Ignoruju její nakrčený ret a dál se kochám. Moc často se mi nepoštěstí být mu takhle nablízku, kdy se na něj můžu bezostyšně dívat.

Oblek mu obepíná široká ramena jako druhá kůže. Nikde nevidím jediný záhyb nebo žmolek. Jeho upravený vzhled slouží jako brnění – odrazuje lidi od toho, aby k němu vůbec přistoupili. Já jsem to tedy rozhodně nikdy neudělala.

Ve vlnách z něj sálají vliv, peníze a nadřazenost jako silové pole, jež kolem sebe pomocí své vůle udržuje.

Odjakživa jsem ho zpovzdálí pozorovala. Zkoumala ho, rozebírala a upínala se k němu, přestože si můj mozek přál, aby tomu tak nebylo. Jenže mu nedokážu odolat. Jsem na něm závislá.

Potřebuju ho stejně jako vzduch v plicích.

Podle toho napjatého postoje a zatnutých zubů působí víc našťavaně než smutně. Jasně, tyhle parchanty spíš šťve, že to Viktor nedal, než že by je mrzela ztráta blízkého člověka.

Moje sestra mi toho dne, kdy Viktor zemřel, prozradila tajemství – které mi následně obrátilo život vzhůru nohama. Byla Viktorovi zaslíbená. Otec už vyjednával podmínky jejich domluveného sňatku a moje sestra se měla stát Viktorovou manželkou – a následně vdovou, pokud by se Hry konaly o půl roku později. Další důvod, proč otec zuří. Skoro jako by obviňoval Jurije Vasiljeva, že svého nejmladšího syna obětoval, aby tomuto svazku zabránil.

Celý život nám máma slibovala, že budeme žít jinak než ona. Že si vezmeme muže, které si vybereme *samy*, a nebudeme provdány podle toho, jaký přínos bude mít naše manželství pro naši rodinu.

Málem jsem jí uvěřila.

Když však nedokázala dát našemu tátovi syna, začal mě i sestru zaučovat do rodinného byznysu. Postaral se, abychom plynne mluvily pět jazyků, a zaplatil nám soukromé školy a učitele, abychom se dozvěděly

o světě kolem nás vše potřebné. Dokonce zašel tak daleko, že nás nutil cestovat, abychom zblízka poznaly kultury zemí, jež považoval za důležité. Ujišťoval nás, že to, že jsme ženy, nijak nesnižuje naši hodnotu nebo moc v rodinném podnikání, pokud si tedy nebudeme přát opak.

Nikdy by po nás nepožadoval, abychom se staraly, ať jsou naši manželé spokojeni, zatímco budou vládnout říši, protože budeme mít vlastní impérium a lásku. Povinnost nikdy nebude mít vliv na náš osud.

Všechno to byly lži.

V den, kdy mi sestra oznámila, že ji chtěl otec provdat za Viktora, mě naděje opustila. Bylo mu teprve osmnáct, stejně jako mně. Dianě je dvacet čtyři a k mému údivu – a zklamání – s tátovým plánem souhlasila. Slova „Naší rodině to pomůže“ jí odkapávala ze rtů jako kyanid a otrávilá úctu a obdiv, jež jsem k ní celý život chovala. Mluvila stejně jako náš otec.

A pokud ji plánoval provdat, znamená to, že hned po ní přijdu na řadu i já a firmy, k jejichž převzetí nás otec připravoval od chvíle, kdy jsme se naučily chodit, se sloučí s podniky klanu Vasiljevových. Z obchodního hlediska se jedná o dobrou strategii, ale víc než co jiného to posílí vliv Vasiljevových. Bude se od nás očekávat, že si lehneme na záda a dáme svým manželům dědice, jako bychom žily v devatenáctém století.

Zajímalo by mě, jestli Dianu mrzí, že její nastávající umřel, nebo jestli je ve skutečnosti ráda...

S těmito myšlenkami si znovu přihnu z placatky. Zoufale toužím po otupujícím pálení a dlaní si uhladím černé šaty, které se mi shrnuly na stehnech. Silná látka mě škrábe a zadní strany lýtek mi co chvíli ovane průvan.

Když mě náhle někdo štípne do boku, málem alkohol vyplivnu zpátky do placatky.

Syкну a ušklíbnu se na sestru, která sedí po mé pravici. Prohnaně se na mě zakření a opět plné rudé rty stoicky stiskne. Jen moje sestra je schopná působit na pohřbu v rudé rtěnce kultivovaně.

Nenápadně ke mně natáhne ruku, vezme mi láhev a našroubuje na ni víčko.

Fakt musí zkazit každou zábavu.

Zase si placatku ukradnu, ruce mám však promrzlé, a tak ji nedokážu pevně uchopit. Kovová láhev mi nechtěně vyklouzne z prstů, s řinčením spadne na podlahu kostela a odkutálí se pod lavici přede mnou. V duchu sebou trhnu a začnu si na uklidněnou kroutit náušnici.

Moje sestra zděšeně vytřeští oči a Vlad se k nám ze svého místa před námi otočí. Vidím ho jako ve zpomaleném filmu a srdce mi buší.

Buch. Buch. Buch.

Dech se mi zadrhne v průdušnici, sotva upře mým směrem tmavě jantarový pohled. Přimhouřený. Podrážděný. Nelítostný.

Buch. Buch. Buch.

Sakra, točí se mi hlava, jako bych vypila tisíciprocentní alkohol a ne jen osmdesátiprocentní.

Víčka se mi bez mého svolení zavřou a žaludek se mi zkroutí na uzel. Vůbec poprvé za celý můj život se dívá přímo na mě, jako by ve mně viděl víc než jen dítě. Je mi osmnáct let a ještě nikdy na mě nikdo takhle nezapůsobil jediným pohledem.

Sevrou se mi vnitřnosti a mé plíce se nedokážou nadechnout. Jsem jako paralyzovaná. Kdybych se mohla vznítit, právě teď by ze mě zbyl jen obláček kouře.

Jeho podráždění mě štve i vzrušuje zároveň. Rty se mi začnou pohybovat, přestože mi sestra okamžitě varovně stiskne ruku.

Nejradši bych ho vyprovokovala, abych udržela oheň pod kotlem jeho vzteku a on tak ze mě nespustil oči. Chci se tím opájet – chci, aby se mi jeho pohled vsákl do kůže, abych si zapamatovala, jaké to je.

„*Proč nemá otevřenou rakev?*“ chci se zeptat. Jsem zvědavá a přemýšlím nad tím od chvíle, kdy oznámili jeho smrt. Místo toho se rozhodnu uklidnit svou sestru a otce, který by se rozzuřil, kdyby zjistil, že tu piju a že jsem narušila pohřeb příslušníka jedné z Prvních rodin.

„Omlouvám se,“ vykoktám a pokrčím rameny, Vlad už se ale otočí zpátky dopředu a moje slova vyzní do prázdna. Ovinu si paže kolem trupu a schoulím se do pozadí, do Iriny – do stínu, jímž jsem vždy byla.

Nejsem rebelka – nejsem žena, která by mohla být s mužem jako on.

Jsem jenom holka, Volkovova dcera, která udělá, co se jí řekne, a jež žije jako pták se zraněným křídlem – tak moc chce létat a vyšlapat si vlastní cestu, ale nikdy nevzlétne.

Jsem ta tichá. Moje sestra řídí, zatímco já sedím vzadu, nenápadná a pozorující. Náhlé zakvílení přitáhne pozornost většiny smutečních hostů. Stejně jako oni i já stočím zrak na Viku, Viktorovo dvojče, která vzlyká a visí na Venjaminu Vetrovovi. Jednou paží ji objímá, aniž by se podíval na její zhroucenou, ochablou postavu, jež k němu lne jako rozteklá zmrzlina. Na sobě má růžové šaty, které jsou téměř nevhodné i do klubu, natož na pohřeb v kostele.

Vlad upoutá můj pohled. Už zas. Chci vidět emoce a soucit s jeho sestrou. Místo toho zakrouží hlavou

nad působivými rameny a v čelisti mu opět zacuká sval.

Vytáhnu si z kapsy zápisník a nechám tužku rozletět po papíře. Mysl se mi pročistí a místnost uzavře, až tu zbyde jen prázdnota – a Vlad přímo přede mnou.

Zmocní se mě klid, s nímž hledím na jeho rysy a tmavě opálenou pokožku, jež se mu napíná po působivě stavěných kostech. Má silné čelisti a rovný nos. Nad tmavými, pronikavými duhovkami se krouťí vějířky černých řas. Když na mě před několika okamžiky upřel oči, vypadalo to, jako by se jantarové paprsky mihotaly kolem slunce při zatmění. Víte, že byste měli odvrátit zrak, abyste nepřišli k úhoně, ale je to při tom tak vzácný úkaz, že si nemůžete pomoci a díváte se přímo na něj.

Naprosto mě oslnil. Náhle vnímám pohyb, jenž se šíří prostorem a přivede mě zpátky do přítomnosti. Všichni odcházejí. Vstanu, schovám zápisník do kapsy a vydám se za sestrou.

Náhle mě někdo pevně chytí za paži a zastaví mě. Otočím se a ocitnu se tváří v tvář ocelové hradbě v podobě Vlada. Tyčí se nade mnou, nedokážu se mu však podívat do očí ze strachu, co spatří v těch mých. Obklopí mě jeho vůně, z níž se mi točí hlava. Voní mužně a draze, přesně jak jsem si představovala. Je to zemitá vůně, jež připomíná palisandr a evokuje mi hřejivá místa, jichž jsem se ještě nikdy předtím nedotkla. Ruka, jež mě ještě před chvílíčkou držela za biceps, mi rozhrne klopky saka. Vlad mi vloží placatku do vnitřní kapsy a při tom mi hřbetem ruky zavadí o bradavku. Neudělal to záměrně, přesto jeho dotek cítím úplně všude. Jako by vzduch kolem mě zhoustl a plíce se mi stáhly.

Dýchej, připomínám si.

Baryton jeho hlasu mě zasáhne jako zbraň, když prohlásí: „Měli bychom zajít zítra na oběd.“

Buch. Buch. Buch.

Zůstanu na něj zírat s pusou dokořán a srdce mi řve jako římský válečník před bitvou. Nevím, co na to říct, ale nic říkat nemusím, protože mu odpoví lyrický hlas mé sestry.

„Jistě, Vlode. Domluvím to a pošlu ti na e-mail details.“

Zvednu k němu zrak a až teď vidím, že mě obešel a dívá se na mou překrásnou sestru, na niž také promluvil.

Jak jinak.

Jistě že mluví na Dianu. Ne na mě.

Zavrtím hlavou. V hrudi mi zabublá smích, potlačím ho však a odejdu, abych se nadechla čerstvého vzduchu. Moje dětinské pobláznění do Vlada bylo vždy mým tajemstvím a také jím zůstane.

2. KAPITOLA

VLAD

Dva měsíce po Hrách V...

Vetrovovi neustoupí,“ oznámím otcí. Ničí mě silná bolest hlavy. Spánky si však nepromnu a místo toho dopiju zbytek vodky ze sklenky.

Otec svraští obočí, jak to mívá ve zvyku. Je mi sice už dvacet dva let, ale přesto si při pohledu na jeho zamračený výraz připadám zase jako devítiletý kluk, kterého přistihli, jak si v tátově pracovně kope do míče, přestože to má zakázáno.

Jsem podrážděný. Kurevsky otrávený.

Zklamaný.

Jurij Vasiljev, můj otec, ve vás dokáže vzbudit pocit, jako že se vůbec nesnažíte, přestože jste do toho dali všechno. Všemmu mě naučil, ale nikdy nebudu imunní vůči tomu, jak se cítím, kdykoli se na mě mračí se směsicí zklamání a podráždění.

Sice vím, že mu moje odpověď nebude dost dobrá, přesto podotknu: „Jegor chce ten pozemek u hranic. Chce ho, protože ho chceme my. A nic ho neodradí,“ ucedím. „Poslední tři týdny mu nabízím hory doly, aby ustoupil.“

Jenže to je lež.

Nenabídl jsem mu to jediné, co chce ze všeho nejvíc.

Otec přimhouří oči – jediné znamení, v jaké je náladě. Ví, co chce. Otázkou je, zda mi to dá. Člověk by si myslel, že mi to po tom, co udělal, dluží. Poslal mého bratra pryč. Vypudil ho z naší rodiny a zfalšoval jeho smrt. Vyhnal ho, když jsme ho potřebovali ze všeho nejvíc. Naše rodina měla mít tři hlavy, ne dvě. Tím, že odstříhl toho, koho považoval za slabý článek, jsme zůstali výrazně oslabeni.

Viktor pro nás byl velkým přínosem. A je kurva můj bratr.

Nejen že na Hrách V všechny předčil, ale taky se toho hodně naučil. S dalším vedením by mohl dosáhnout přesně té velkoleposti, k níž jsme byli od dětství vychováni.

A teď je pryč.

Někde daleko v Americe.

Otec tímto jednáním odhalil vlastní slabinu. Byla to nehoda. Neodhalitelná vražda. Čin nesl otcův nezaměnitelný podpis. Vyslal vzkaz našemu „království“, že nejen všechno vidí a o všem ví, ale že nebude tolerovat žádnou chybu. Být gay není v otcových očích jen vada, ale zrada.

Muži z rodu Vasiljevových se mají přiženit – tradičním způsobem – do rodin, které posílí naši moc. A přestože byl Niko na řadě, aby spojil dvě mocné rodiny, měl se oženit s Vikou, ne si vzít Viktora.

Něco takového by byla ostuda, k níž nesmělo dojít.

A tak otec tenhle problém zametl pod příslovečný koberec a dál dělal, jakoby nic. Jeho nepřátelům bylo řečeno, se Viktor utrpěl ke konci Her V smrtelné zranění, a pravdu se nikdy nedozvědí.

Sice se na otce zlobím, ale přesto mě v hrudi něco bodne.

Poprvé v životě se zachoval jako milující otec.

Ušetřil svého syna.

„Zmáčknu je. Vládní představitele máme v kapse. Vetrovovy obejdu. Jegor se bude muset toho pozemku vzdát.“ Opřu se v křesle a začnu sbírat papíry na stole, jako bychom se právě domluvili na plánu.

Oba však víme, že tohle náš plán není.

Otec musí být asi hodně unavený a nejspíš stárne, protože si jen ztěžka povzdechne – znamená, že jsem vyhrál. Vika je sice tatínkova milovaná holčička, ale je velice schopná manipulátorka a náš otec nesnese neposlušnost ani nestrpí, aby se ženy byť jen pokoušely hrát s muži jakékoli hry.

„Vika se provdá za některého z Vetrovových,“ zabručí otec a v čelisti mu zacuká sval.

Nenávidí, když musí ustoupit. Také to dělá jen zřídka. Ale stejně jako já ví, co je hlavní. Vždycky přemýšlí mnoho tahů dopředu.

„Jegor je moc starý,“ podotknu s úšklebkem.

Otec se ostře nadechne a jeho vztek probublá na povrch. Nejradši bych zaklonil hlavu a rozesmál se, tak moc mi celá tahle situace připadá k popukání. Zdá se, že mě otec vycvičil až příliš dobře. I já dokážu hrát ty jeho zatracené hry.

„Jegor je blázen. Nedovolím, aby se moje dcera – Vasiljevová – provdala za muže, který musí nosit kalhoty pod tím svým nenažraným pupkem. Nemá žádnou hrdost. Nestrpím, aby funěl na mé holčičce jako divoké zvíře v období páření,“ zasyčí. Na okamžik ho přemohla čirá zuřivost. Říct, že se otec s Jegorem příliš nemusí, jejich vztah zdaleka nevystihuje. „Zaslouží si víc než život po boku toho prasete.“

„Aha.“ Povytáhnu obočí. „No, za Nika se už provdat nemůže.“ Naše sestra se navzdory stanoveným pravidlům domluvila se svým milencem, že našeho bratra pokoutně sejme, přestože bylo všem naprosto jasné, že Hry V vyhraje. Niko, který se Her také zúčastnil, vyčkával s útokem do poslední možné chvíle. Bylo to od něj neuvěřitelně odporné. Jak vystříženě z Vičiny učebnice. Viktor si ovšem našel spojenkyni – hubenou divošku, která by dokázala dostat dospělého muže na kolena, jenom aby mu mohla podržnout krk. Když Niko zaútočil na mého bratra, pobodala ho a Viktorovi zachránila krk.

Sestřina zrada mě ranila víc než cokoli jiného. Matka od nás uprchla krátce po narození dvojčat a otec nám vládl železnou pěstí. Citů a náklonnosti se nám dostávalo jen od chův a služebnictva, a tak mezi námi třemi vzniklo mnohem silnější pouto, než bývá u sourozenců zvykem. Mohli jsme se spolehnout jen sami na sebe. A to skončilo v den, kdy se Vika rozhodla, že její hrdost a vlastní plány jsou důležitější než život jejího bratra. Toho dne si zpečetila vlastní osud. Teď už byla mou sestrou jen podle jména.

„Niko byl slaboch, Vlade,“ zasyčí otec. „Provďá se za Venjamina.“

Nejradši bych se rozesmál. Venjamin si sice rád hraje s hračkami svého bratra, ale žádnou z nich si nechce nechat, a už vůbec si nebude hrát s mou sestrou. Nikdy to nedělal. Ví, jak je Vika otravná a že neváhá člověka bodnout do zad. Místo toho mu připomenu jeho vlastní slova. „On je lepší než...“ Otec přimhouří oči. Mlčky mě prosí, abych to slovo řekl, aby se na mě mohl rozběsnit a rvát. Protože ho ale rád provokuju, pokračuju dál, jako bych se vůbec nechystal prohlásit o své sestře, že je odporná čubka. „Je lepší než jeho otec.“

Táta stiskne rty.

„A právě proto ho potřebuješ,“ podotknu a narovná se v křesle. Prokřupnu si krk nejprve na pravou a pak na levou stranu.

„Pokračuj,“ vybídne mě otec se zaujetím v hlasu.

„Oba víme, že je Vika pomstychtivá, což je velice slabě řečeno. Jakmile ji Ven poprvé naštvě, skončí s nožem v zádech.“

Otec zavrčí: „Co tedy navrhuješ?“

Krutě se zazubím. „Může se provdat za Ruslana.“

„Je to ještě chlapec a těžko se dokáže o moji Viku postarat,“ vyštěkne. Na krku mu pulzuje žíla. Otce nevidám našťvaného moc často, ale když se to stane, je to, jako by se mi do krve vlil kokain. Ujíždím na tom a chci víc.

„Právě proto se k ní dokonale hodí. Opravdu si myslíš, že by naše –“ *manipulativní prohnaná zmije* „– milovaná Vika dokázala Venu přesvědčit? Je o deset let starší než ona a tvrdý. Ruslan je mladý, měkký a poddajný. Přesně to, co potřebujeme.“

Otce vztek opustí a tvář se mu zkříví vypočítavostí. Už teď mi jeho ztráta sebeovládání chybí, ale tak jako tak vyhraju. Až se rozhodne domluvit svatbu Ruslana a Viky, spokojím se s vědomím, že se moje sestra bude muset provdat za nepřitažlivého slabocha – kluka s přesně těmi dvěma vlastnostmi, které Vika nejvíc nenávidí. A protože jí pohrdám za to, co udělala našemu bratrovi, je tohle rajská hudba pro mé uši.

„Svatba musí počkat, až mu bude za dva měsíce osmnáct,“ přemýšlí otec nahlas.

Nikam nespěchám.

„Se zasnubami ale čekat nemusíme,“ podotknu. „Můžeme to domluvit a rozhodnout ještě koncem tohoto týdne. Za týden touhle dobou budeme pít a cpát

se pečeným vepřovým a přát jim hodně štěstí do manželství.“ To prase na rožni nebude jediné, co tam budeme grilovat.

Jdi do prdele, Viko.

Kvůli tobě musel odjet pryč jediný člověk, s kterým jsem si kdy byl doopravdy blízký, a teď za to zaplatíš.

„Tak dobrá,“ souhlasí otec s povzdechem. „Sejdu se s Jegorem a jednou provždy to domluvíme. Manželství Ruslana a Viky výměnou za jeho pozemek. A jakmile tu půdu získáme, chci to mít zařízené. Potřebujeme stihnout to okno v Nižním Novgorodu.“

„Ano, pane.“

Stiskne si kořen nosu. „Oznámíš jí to ty. Já mám práci.“ Vstane od stolu a bez ohlednutí vyjde z mé pracovny.

Další slabina. Nechce poslouchat, jak se moje rozmazlená sestra vzteká. Kdykoli se Vika přestane ovládat, otec určitě v zádech cítí rozezlený pohled naší matky. Vika je jediná na světě, koho jsem kdy viděl zvýšit na našeho otce hlas, aniž by ji stihl krutý trest.

Pousměje se.

„Moc rád Vice tu dobrou zprávu sdělím, otče,“ pronesu dlouho po jeho odchodu. Napíšu jí, aby za mnou přišla do pracovny, a počítám vteřiny do jejího příchodu.

Sotva ke mně dolehne závan jejího dusivého zápachu, vzhlednu. Vika stojí ve dveřích ve smetanovém kalhotovém kostýmku. Podezíravě se na mě mračí. Oči má úplně stejné jako náš bratr. Tmavě hnědé vlasy si nechává zastříhávat do moderního účesu, který podtrhuje její oslnivé rysy, a vyžehlené hedvábné kadeře se jí ve světle lustru lesknou. Tiskne krvavě rudé rty k sobě a čeká, co jí povím. Navzdory svému make-upu, vlasům a upjatému oblečení je dokonalou

kopii našeho bratra. Ta tam je ta čiperná holčička, kterou ze sebe před námi dělala. Její místo zaujal tenhle posedlý, po moci bažící had.

Bodne mě osten smutku. Neztratil jsem jen Viktora, ale i ji.

Nesmím ho kontaktovat, vyhledat ani se s ním jakkoli spojit. Ničí mě to, protože vím, že je zmatený a trpí. Znovu povstane, ale ať už je kdekoli, vím, že ho ztráta rodiny bolí.

Viktor by na tom byl mnohem lépe, kdyby ho otec jednoduše zabil.

Najednou pochopím.

Otec ho neposlal pryč, aby ho ušetřil. Neudělal to ze slabosti. Poslal ho pryč, aby prodloužil jeho utrpení. Neslitoval se nad ním – odsoudil ho na doživotí.

Narovnám záda a odsunu tu chmurnou myšlenku do pozadí. Později se k ní vrátím. A mezitím si vychutnám plody své práce.

„Prosím,“ pobídnu ji a ukážu na křeslo, v němž ještě před chvílí seděl otec. „Posaď se.“

„Budu stát,“ vyštěkne Vika.

Po stole k ní posunu mapu. Zvědavost jí nedá. Vstoupí do pracovny a prohlédne si ji.

„Co je to?“ zeptá se úsečně.

„Naše půda,“ odpovím jí se zlomyslným zazubením. Zamračí se. „Stojí tam Vetrov.“

„Brzy ponese jméno Vasiljevových.“

„Jak...?“ Odmlčí se a vytřeští oči. „Venjamin? Mám se provdat za Venu?“ Zeširoka se usměje a celá se při tom rozzáří. Moje sestra je překrásná, když zrovna neintrikuje a neplánuje smrt vlastních příbuzných. Ven by měl velké štěstí, kdyby ji získal. Tedy... dokud by neotevřela pusu a nezačala dštít nenávist.

Vstanu a mapu úhledně složím. Pomalu. Urovnám hrany. Čistě abych ji přiměl čekat. Když zafuní, nechám mapu být a zadívám se jí do očí. „Bude z tebe paní Vetrovová, přesně jak sis přála.“

Po mých slovech už nedokáže vyhnat z očí nadšenou radost. Děvka. „Vaše zasnoubení se protáhne.“

„Cože?“ vyhrkne. „Proč? Chci se za Venjamina provdat hned teď.“

Dlouze se na ni zadívám. Vychutnávám si její zranitelnost, než zaútočím. Když se nabažím čekání, mlasknu.

„Ach, Viko,“ povzdechnu si, jako by mě trápilo, že jí musím tu novinu sdělit. „Neprovdáš se za Venjamina. Otec chce, aby se s tebou oženil Ruslan.“

Chvilí jí trvá, než jí dojde, co říkám. Moje slova se po ní oženou jako bič a omráčí ji natolik, že doslova zavravorá. A pak zděšeně zavřeští. „Cože? To je absurdní! Je mu sedmnáct! Viděl jsi jeho obličej?!“

„Nepřeháněj,“ pronesu suše. „Je ti teprve osmnáct. Navíc bude už za několik málo měsíců zletilý. A pak si spolu uděláte hromadu malých Vetrovů.“

„Ty zasranej hajzle!“ zakleje. „Tohle je tvoje práce. Promluvím si s otcem a on –“

„Neudělá vůbec nic,“ vyštěknu. Můj vlastní vztek probublá na povrch. „Neudělá vůbec nic, protože už je rozhodnuto.“

S řevem zaútočí na můj stůl a shodí z něj všechny papíry na podlahu. Její nadutý výraz vystřídá čirá zuřivost. Z jantarových očí jí šlehají plameny, jako by v ní sídlil sám ďábel připravený rozpoutat peklo na zemi.

„Tohle ti neprojde,“ zašeptá. Celá se třese vztekem. „Vyhraju. Uvidíš.“

Jen se na ni usměju. „Ano, uvidíme.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy **Vlad**.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.